

Kā Saīda kļuva DROSMĪGA

Lūsija Stīvensone Jūela
Baznīcas žurnāli
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Saīda dziļi ievilka elpu un iegāja savā jaunajā klasē. Šī bija viņas pirmā skolas diena ceturtajā klasē.

Pagājušajā gadā Saīda mācījās otrajā klasē. Viņai mācībās veicās tik labi, ka skola atļāva viņai izlaist trešo klasi. Saīda bija sajūsmā par iespēju ceturtajā klasē risināt sarežģītākus matemātikas uzdevumus un lasīt vairāk grāmatu. Taču viņu skumdināja tas, ka viņai bija jāpamet savi vecie draugi.

Saīdai bija bail runāt ar saviem klasesbiedriem.

SIŪZENAS KITERAS ILLUSTRĀCIJAS

Palūkojoties apkārt klasē, Saīda sajūtās maza. Visi viņas klasesbiedri izskatījās par viņu vecāki un garāki. Ja nu viņa šeit neiederējās?

Viņa izvēlējās solu un apsēdās. Kāda gara meitene apsēdās viņai blakus. „Sveika!” Saīda sasveicinājās.

„Ko tu šeit dari?” vaicāja meitene. „Man šķita, ka tev bija jābūt trešajā klasē.”

Saīda nervozi atbildēja: „Skola pārcēla mani par vienu klasi augstāk.”

Meitene parādīja nejauku sejas izteiksmi. „Man nerūp, cik gudra tu esi. Tu vienalga esi mazs bērns.”

Saīda jutās šausmīgi. Visu atlikušo nedēļu viņa bija pārāk nobijusies, lai runātu ar kādu no saviem klasesbiedriem. Katru reizi, kad viņa dzirdēja kādu smejamies vai sačukstamies, viņa sarauca pieri. Droši vien viņi runāja ko nejauku par viņu.

Kad Saīdai šķita, ka sliktāk jau vairs nevar būt, viņa saņēma atpakaļ izlaboto matemātikas pārbaudes darbu. Kad viņa ieraudzīja savu atzīmi, viņa vēlējās raudāt. Matemātika bija viņas mīļākais priekšmets. Nekad iepriekš viņa pārbaudes darbā nebija saņēmusi tik zemu atzīmi.

Pārnākusi mājās, Saīda nespēja novaldīt asaras. „Man nav it neviena drauga,” viņa stāstīja saviem vecākiem. „Es neiederos ceturtajā klasē. Es neesmu pietiekami gudra.”

„Man žēl, ka tev klājas grūti,” sacīja Saīdas māte. „Taču tu esi gudra. Un tu vēl joprojām turpini mācīties.”

Saīda nosusināja savas acis. „Es vēlos, kaut es varētu mācīties trešajā klasē.”

Tētis kādu brīdi klusēja. „Vai tu vēlētos saņemt priesterības svētību?” viņš jautāja.

Viņa piekrītoši pamāja ar galvu. Iespējams, tēva dota svētība palīdzēs viņai justies labāk.

Saīda apsēdās uz krēsla un tētis uzlika savas rokas uz viņas galvas.

„Es dodu tev svētību, lai tu nebaidītos,” teica tētis. „Un es svētīju tevi, lai tu izjustu mīlestību pret saviem jaunajiem klasesbied-

riem. Kad viņi tevi iepazīs, arī viņi tevi iemīlēs.”

Saīdu pārņēma miera sajūta. Viņa jūta, ka tēva teiktie vārdi ir tas, ko Debesu Tēvs vēlējas, lai viņa dzird.

Pēc šīs svētības saņemšanas mamma palīdzēja Saīdai izpildīt matemātikas uzdevumus. Drīz vien Saīda sajūtās labāk.

Nākamajā skolas dienā Saīda atcerējās par svētību un centās būt drosmīga. Viņa uzsmaidīja saviem klasesbiedriem. Kad viņa izrādīja mīlestību, viņai vairs nebija tik ļoti bail no viņiem. Daži no tiem pat izrādījās ļoti jauki. Viņa cītīgi mācījās, un drīz vien viņas sekmes uzlabojās.

Mācību gada beigās Saīdai bija daudz draugu. Viņa priecājās par to, ka Debesu Tēvs bija palīdzējis viņai kļūt drosmīgai. Un viņa izjuta pateicību par to, ka vienmēr var saņemt priesterības spēka svētību, kas var viņai palīdzēt. ●

Šie notikumi norisinājās Liberijā.